

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Fél évre . . 50 L — b.
Egy évre . . 25 L — b.
Egy hónapra . . 9 L — b.
Nyitólétre sora 6 L — b.
Föld. példányra 3 L — b.

SZÉKELY UJSÁG

Kézdivásárhely és Vidéke Gazdasági Egyesületének hivatalos lapja.

Megjelenik
hetenként kétszer:
csütörtökön és
vasárnap reggel.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Soseana Don. Averescu-ut 4

Felelős szerkesztő: Dr. I. Diénes Ödön.

Kiadja a Societate Anonima Tipografia Targui-Sacuilor.
Kézdivásárhelyi Könyvnyomda Részvénytársaság.

Segéd-szerkesztő: Kovács J. István.

„Térj hozzám, mert megváltottalak.”

— Karácsonyra. —

Ünnep van, ünnep . . .

Valamikor békesség ünnepének tartották. Akkor még örömet hozott a kicsinyeknek és lelki kiengesztelődést a nagyoknak.

Akkor még megvolt az emberek lelkében a készség a kibékülésre és a hajlamosság az ünnepi áhitatra . . .

Akkor még a megmozduló lelkiismeret ébresztő szava nem volt kiálló szó a pusztában és az örök törvény előtt meghajló alázat meghallotta az Evangeliumot hirdető isteni szót: „Térj hozzám, mert megváltottalak!”

És a régi karácsony valami egészen más volt. Az élet vásári zsivajgása — legalább egy napon — elnémult; az önző érdekek tülekedése elcsitult; béke szállott az emberi hajlékokba és az emberi szívekbe egyaránt. Mert ez volt az a nap, amelyre kétezer év szent hagyománya lehelte rá a békesség lelkét: »a földön békesség és jóakarát az emberekhez!«

Ma pedig még a szent karácsonynak sincsen békességszerző lelke. Szennyes földi érdekek önző vad hajszája egy percig sem tart szünetet és ha egy-egy tűnő pillanatra külső látszatra csend van is, az is csak új készülődést takar újabb összecsapására megrontó indulatoknak.

A beteg élet nagy szenvedéseiben nincsenek könnyebbülési percek és a hanyatló erkölcsi világ szédületes irammal zuhan a Nihil örvénye felé.

És ebben a nagy romlásban, ebben a feltartóztathatatlan erkölcsi összeomlásban mi, balsorsverte árva, rokontalan nép még ijesztőbb képét mutatjuk a sülyedésnek, mint a világnak bármely más népe.

Soha népnek nagyobb szüksége nem volt a Megváltásra!

De ígérhet-e megváltást a vigasztaló hit ott, ahol immár minden isteni és emberi törvény megcsufoltatik? Ahol meghalt az egyéni szabadság és fikciójá torzult a tulajdon szentsége? Ahol az élet kapzsi önzése odáig ragad, hogy egymást faljuk föl és csak egyetlen törvény él: „Aki bírja, marja!” Ahol a vakmerő szerencsés vigan orgiázik az összerabolt milliókból, míg remény nélkül roskad össze a részvétlenség hideg márványküszöbén a segítség után hasztalan síró nyomor!

Lehet-e megváltásra remény ott, hol az enyészetnek indult nép maga utasítja el a tisztább erkölcsi életre hívó szót, s tele kocsmák buta mámorával cseréli föl a békét hirdető templomosok lelki világosságát?

Ám a megváltásnak is sok útja lehet. Maga a halál is egyik útja a megváltásnak.

És ha megváltásunkhoz nem vezethet erkölcsi újjászületés, a jövőt féltő fajszeretetek nem lehet szebb és szentebb imádkozása, mint ez:

„Törölj el minket, oh nagy Büntető, amíg végképen el nem aljasodtunk!”

Sz. — ő.

Mindegy.

Elhatároztam, hogy nem építek tornyot, se piramist, se palotát.

Elhatároztam, hogy nem furok a földbe és nem találgatom a csillagokat.

Elhatároztam: mert ugyis mindegy.

(Kézdivásárhely, 1923. december.)

Elekes György.

Szent este . . .

— A Székely Ujság eredeti tárcája. —

A jószágos tekintetű, öreg plebános kedves mosolylyal kínálta az orvosnak a harmadik csésze teát:

— Ugy-e bár pompás? Káplánkoromban tanultam a tea főzését egy patikustól, aki szenvedélyes teaivó volt. No még egy csészével, édes fiam! Igazán okos gondolat volt, hogy ezen a csendes szent estén felkereste a maga öreg barátját.

Nem szerette a jó öreg a szót; de ha valaki tetszésében állott, egy éjszakát átsevegett volna a legkisebb fáradtság nélkül. És ezt a messze idegenből idezakadt orvost, aki egyedül, család nélkül élte örömtelen napjait, aki minden perejét betegeknek szentelte, akinek szép, férfias arcán még mosolyt nem látott,—

ezt az embert nagyon szerette. Soha egy szóval sem kérdezte multja felől. Érezte, hogy eljön az idő, midőn kéretlen feltárja előtte.

— Mi van a beteg kislánnyal? — kérdezte a plebános.

— Meghalt. Onnan jöttem ide, — felelte az orvos.

Egy szegény munkás-családnak egyetlen gyermeke volt a leánya. Hirtelen, roneslő toroklobban halt meg a gyönyörű aranyhajú kisleány. Nem tudta megmenteni és ez még komolyabbá tette az orvost. Mintha e percben is maga előtt látná a szerencsétlen apa rejtetes kifejezésű arcát, tördelő kerges kezét; az asszonyt, amint ég felé nyújtott kezekkel káromolja az Istent.

— Milyen karácsonyestéjük van, Szűz Anyám! — kiáltott fel az öreg plebános és végigtörülve szeméin, megtömté pipáját. Aztán remegő hangján mesélni kezdett lelketrázó, szívet marcangoló jelenetekről, melyeket hosszú papsága alatt végig kellett élnie. Látott ő sok szomorú karácsonyestét . . .

Az orvos nagyot sóhajtott. S amint belebámult a plebános pipájából elszálló füstkarikákba, emlékeinek kínos multjából előtolakodott egy bűnös, fájdalmas kép, egy iszonyu

kép, hogy felrázza félig alvó lelkét a kábultságból és megnyissa ajkait.

. . . Ott feküdt a férfi a lefűgönyözött hálószobában, hónapok óta betegen, tehetetlenül: sorvasztó betegség és gondok gyötörték.

De azért még volt reménye az élethez. Sápadt arcáról még sugárzott a hit, a gyógyulásba vetett hit. Hitte, hogy jobban lesz, keresni fog és újra boldogok lesznek. A felesége és a kicsi fia iránti örült szeretet tartotta benne a hitet, a reményt.

Igen, ő egészséges lesz. Keresni fog. Majd jobban dolgozik, duplán kipótolja a mulasztottakat. Szegény asszony! Szegény gyermek! Mennyit kell most nélkülözzenek, mennyit kell szenvedjenek miatta. De majd jóra fordul minden. Vele lesz az Isten! . . .

. . . És az asszony, a szép fiatal asszony megunt a hónapok óta fekvő férfit. Megunt az örökös ápolást. Megborzongott lesoványodott testétől; utálta nehéz, beteg lehelletét.

Lázongott minden ellen s élni akart, élni vágyott. A vére, fiatal könnyű vére követelte a magát, elfutotta a gondolatát és elfeledtette vele a hivatását . . .

. . . Fiatal orvos járt a beteghez. Lelkiismeret és tehetséges orvos, aki egész lelkével

A Székely Ujság jubilál.

Irta: Szilveszter Ferenc dr.

Ez előtt husz esztendővel egy lelkes csapat megindította Kézdivásárhelyen a *Székely Ujságot*. Alapítói valamennyien vérbeli magyarok, akiket faji öntudatuk és a nemzeti eszme avattak ezen ujság napszámosaivá.

A Székely Ujság egy csapásra ostromozója lett az akkori darabont kormány alkotmánytipró vállalkozásának és mint a független megyei élet lelkiismerete, élénken tiltakozott a tisztviselői kart felülről leintő minden attentatum ellen.

A Tisza-érában ez a lap küzdve küzdött a nemzeti öntudatot lenyűgöző liberális politikai rendszer törekvéseivel szemben: kért, könyörgött; fenytett, dorgált, mi alatt rendületlenül kitartott politikai meggyőződése mellett. Olvasóinak tábora nőttön nőtt: a latiner és iparos, a fej- és kézmunkás mindig megtalálta az őt érdeklő politikai vagy napi híreket a Székely Ujság hasábjain. Így lett belőle mindnyájunk közkedvelt lapja.

Érdeklődésünk fokozódott iránta a világháború éveiben. Voltak idők az emberiség eme kataklizmájában, mikor minden hírforrás szinte bedugult. De jól esett ilyenkor olvasni a Székely Ujságot! Mint házi barát vonult be a családokba: vigasztalt, könnyet száritott, bátorított, buzdító szavaival felvillanyozott.

Jött aztán romlása a világnak. Vértakaraktákon keresztül hörgött az emberiség! Nemzetek és benne családok, rokonok szakadtak el egymástól: emberrengés tébolyította meg a világot.

A Székely Ujság, mint eme szivettépő nagy eltolódások seizmografja, reszkető ujjakkal jelezte a rendüléseket, veszteségeinket. Jóbarátként szorongatta kezünket s bár maga is vérzett, hinni tanított.

Mi volt és mi ma is önbizalmának alapja? Erkölcsi világnézete! E fogalomban benne van Isten, nemzet, haza! E lap cikkirői ma is ős ugaron szántogatnak, fajiságuk magvát hintegetik barázdáiba. Nem bántanak senkit, nem árulnak el semmit. Ők bensőséges meggyőződésüknek martiromságig fokozódó apostolai.

És olvasói? Méltók a lap szelleméhez. A faji szeretet bennük is éppen oly magasan lobog. Ujság és olvasó tehát egy gondolkörben élnek. Ezért élt mostanig 20 esztendőt a Székely Ujság.

Karácsony közeledett akkor is, az isteni szeretet inkarnációja. Az égtől szeretni tanult a föld is; pillánatra elült a harag, indulat, szenvedély; helyükbe béke, megértés, együttműködés költözött. Nagy, megértő szeretetnek szülötte tehát a Székely Ujság; néhány lelkes barátunk karácsonyi ajándéka olvasói számára.

Köszöntöm, karácsonyi hangulattal üdvözlöm én is a kicsiny gárdát, amely létrehozta lapunkat, üdvözlöm szerkesztőit, munkatársait és az olvasó közönséget.

Az a 20 esztendő, mely immár a Székely Ujság mögött áll, tartalmas múltjával tegye erőssé e lapot, hogy 4 lustrumos jubileumát kövesse sok ismétlődő jubileum.

Zita a magyar királyságról.

Az *Universul* írja: Zita volt császárnő egyik budapesti lapnak adott intervjújában a következőket mondotta:

— Magyarország már régóta helyreállította volna a monarchiát és a királyságot, ha a szövetségesek erőszakkal nem nyomták volna el a magyar nép óhaját. A közeljövőben Ottó király a magyar trónra fog lépni. Lehet, hogy sokan megvalósíthatatlan álmoknak fogják tekinteni e kijelentésemet. Ami azonban engem illet, annyira meg vagyok győződve arról, amit mondok, hogy már most előkészítem fia-

mat a trónralépésre, más célt nem tartok szem előtt, mint azt, hogy király legyen. Elhatároztam, hogy Ottó fiam addig, amíg nem lesz nagykorúvá, ne is tanulja családjá történetét. A trón az Ottó részére áll üresen; ha nagykorú lesz, átveszi a hatalmat Magyarországon.

(Az *Universul* nem nevezi meg a lapot, amelynek intervjúját közli. A felelősség természetesen őt terheli.)

Karácsony estéjén.

Oh, hol van a többi karácsonyest csillagos, derült boldog hangulata ebben az évben is? Csak emlékünkből már. Kevesen ugyan, de látjuk az idén is a karácsonyfát, aranylengőket rajta: de képzeletünk gyászfatyolokat akaszt rája. A forró könnyecseppen keresztül nem látom jól az égő gyertyafényt. Letörölöm a könnyet. Nem az első könny és ne is kérdezd: miért van?

A karácsonyfa szelid világa fellobban a városban úgy, mint falun. Sötét lenne az az ifjúság, amelyet nem ragyognának be Krisztus születésének előestéjén azok az icipici lángocskák. Állottam valamikor én is karácsonyfa alatt. Hogy őrendetlén édes anyám az én boldogságomnak, az én csengő nevetésemnek, amelynek — hej! nincs többé visszhangja, pedig újra itt a szép karácsonyest . . .

Mily sokan vagyunk, akik karácsony estéjén a magányt keressük, hiszen úgy fáj, úgy fáj azok nélkül ünnepelnünk, akiknek szeretetteljes tekintete, nyájas mosolya volt a legszebb karácsonyi ajándékunk! Oh, bár hozná el nekünk Ő, az adakozó Isten gyermek a boldog gyermekkor, a régi jó idők emlékeit, szerető családi kör, együttérző testvérek, az áldott jó anya mosolygó emlékét, akik nélkül el se tudtuk volna képzelni karácsony ünnepét soha, de soha . . .

Egyedül ülök íróasztalomnál. Csak annyi itt a világosság, amennyit az égő kályha fénye áraszt. Elnézem, milyen vidáman lobog a tűz. Egyszerre csak föl pattan a kályha kis ajtaja s piros alakok dugják ki fejüket. Kék sapkát viselnek, fejük piros. Járnak-kelnek, cigánykereket vetnek, néha meg éppen egészen eredeti zenére gyujtanak rá ehhez a csodálatos tánchoz. Ezt is megelégedik. Fáradtan ülnek el és

. . . Karácsony estéje . . .

Megnyitlik az ajtó, ott áll az asszony az előtt az ember előtt, aki annyira szerette, oly epedve várta utolsó óráján is. Az élet utolsó örömyilvánulása csak egy hörgő, érthetetlen hang volt . . . Az asszony odarogyott és csókolt a cserepes, véres ajkat. Ugy érezte, ő gyilkolta meg gyermekének édes apját és úgy érezte az orvos is, aki mozdulatlanul, sápadtabban, mint a halott, nézte őket. A fiúcska boldogan, kacagva ugrott fel apja mellé az ágyba:

— No látod, apukám, visszahozta a jó Jézuska kicsi anyát! No nézzed, hát ne aludjál kicsi apám! . . .

— Kevés mondanivalóm van. A kis fiút egy hét múlva édesapja után vitte a spanyol-járvány. Az asszonyt a gyászév után feleségül akartam venni, de rohamos tüdőbaj megölte. A halált az ura szájáról csókoltta le a véres habbal . . .

. . . Az öreg plebános lehajolt a kályha kialvó tűzét élesztgetni s hirtelen letörülte könnyeit, aztán némán megszorította az orvos kezét . . .

Özv. Czirmes Bálintné.

azon volt, hogy megmentse a beteg férjet és apát s visszaadja az életnek, övének. Naponta kétszer, háromszor is megnézte.

. . . És az asszonyt az egészséges embernek minden szava megremegtette. A szenvedély, a vér felülkerekedett a nőben, az orvos pedig férfi volt . . .

Hogy féltek, nehogy az a roskatag, beteg ember észrevegye bűnüket . . . Az asszony kereste a találkozást. Valami ürügygel minden nap el tudott menni a beteg mellől. Gyakran a szegény beteg küldte egy kis sétára, levegőre.

Most már igazán nem birta az asszony beteg férje közelségét. Egy napon otthagya. Hiába kérte, könyörgött az orvos, az asszony nem akart visszatérni többé . . .

. . . Görcsös zokogás, szakadozó köhögés hallatszik ki a szobából. A kis, fehér ágycskában egyedül egy fiúcska alszik. Álmodik az ő szép anyukájáról, aki elhagyta őket s aki azért hagyta őt apukája mellett, hogy legyen a szerencsétlen betegnek mégis valaki, aki megvigasztalja. Nem gondolt arra anyuka, hogy nem lesz senkijük, ki tisztogassa, etesse őket. Nincs, ki játszik vele, nincs, aki a beteg apuka párnáit megigazgassa.

A gyermek odakuporodik a beteg ágyára, megcirogatja sovány arcát és beszél hozzá:

— Ne sirj, apuka. Visszajön kicsi anyá! Visszahozza Jézuska karácsonyestére! A gyermek tovább gügyög, nem érti meg, hogy szavai apja életének egy-egy napját rövidítik meg s mind közelebb viszik a vég felé . . .

Az orvos járt tovább is a házhoz. A szegény beteg nem tudta, hogy ő miatta lettek ilyen elhagyottak, ilyen árvák . . . Rettenetes napok voltak . . .

Egy napon a beteg ember megragadta az orvos kezét:

— Kérem az Uristen szent nevére, orvos ur, menjen el a feleségemhez, keresse fel. Mondja, hogy megbocsájtok neki, mondja, hogy szeretem kimondhatatlanul, mondja, hogy jobban vagyok, mondja, hogy ismét boldogok leszünk, együtt neveljük fel a kis fiamat az ő édes vérére. Ő, mondjon a nagy Istenre kérem, sok szépet és elfogta a száraz, kinos köhögés s száján véres hab tört elő.

— Elmondtam, amit az ura üzent, — szolt az orvos az asszonyhoz. És hogy én is mondjak valamit: a jó Istenre kérem, jöjjön az otthonába. Kimondhatatlanul szenved az a szerencsétlen ember és amíg magát nem látja, nem tud meghalni, kimulni. És magának most ott a helye a gyermeke és haldokló férje mellett.

meghalnak. Tűz-élet. Nehány percig tartott. És miután hamuvá lesznek, haldokolva mond mind-egyik valami bánatot, valami kétségbeesjtöt:

— Én vagyok a remény... Ki gyújt fel, ha egyszer elaludtam...

— Én vagyok a szeretet... Sirass meg, amidőn elhamvadtam. Igen, hasztalan!

— Én vagyok a régi dicsőség, add ide a szived vérét és fellobbanok... még egyszer egy pillanatra!

Akkor aztán eljön valami rideg szél, följajdul, még egyszer fölrázza azt a csodás társaságot; az még egyszer fölemeli fejét, még egyszer bevilágít fényével a szemembe, azután a szél elül s a lángok elalszanak, meghalnak. De künn élet van, örömteljes hangulat, az ajtó előtt gyermekek énekelnek:

„Ne féljetez pásztorok, pásztorok, örömet hirdetek,
Mert ma néktek született, ki megjövendőltetett.”

Igen, odahaza, valamikor régen az én falumban is így énekeltek s énekeltem én is gyermektársaimmal, karácsony estéjén, az ének elvégezve elmondottuk az alkalmi verseket és vártuk a „jóakaratot.” Előtte van most is a képe annak a türelmetlen, de jó lelkű pajtásomnak, aki ha rögtön nem nyílt az ajtó és a díóval telt kezek nem jelentkeztek, mindjárt megtoldotta a mondókáját:

„Ha nem adnak perecet,
Felturjuk az ereszét.”

És lett eredmény.

Megkondul a harang, elnémul a gyermekek ajkán az ének. A faluban minden család az éjféli misére készül. Hosszan szól a harang, a szellő szárnyain viszi be a házikókba, ahol megértik a karácsonyi örömhírt. Jöjj karácsony minden örömmel és minden vigasztalással! Örömd lángra gyújtja a szíveket s vigasztalásodra nagyon is rászorulunk. Mert — sajnos — van szomorú karácsony is.

Szomorú karácsony: a szenvedőké, a szegényeké, akik ilyenkor sokkal jobban érzik sorsuk nyomorúságos voltát, mert énekekben kihallatszik, fényben kiárad az ablakokból mások mosolygó vidámsága, igen nagy szerencséje. Szálljon szívünkbe vigasz: nincs fényesebb csarnok Isten házában, nincs szebb dal a templomi Glóriánál s nincs magasabb környezet a kis Jézus családjánál, mely mindenkit szívesen fogad körébe.

Van szomorú karácsony: a gyászolóké, a kik zokogva borulnak karácsony éjjelének terített asztalára s fájó fohászuk, zokogó kesergésük annak az üres helynek szól, mely ott maradt a család asztala körül örökre üresen, mindvégig betöltetlenül. Az asszonyok feketében ülnek, szemeikből a könnyek gyöngyei peregnek alá, hitvesek, gyermekek nem tudnak ma a karácsonyestnek örülni, mert hiányzik a család feje, akit sokáig vártak, de hiába. De sóhajuk nem hanyatlik le erőtlenségre, árván ajkairól, hanem oda gyűl egy esepnyei jászolhoz s ott kéréskepen simul a minden szív örömeinek, a békeszerető királynak pihegő mellecskéjéhez, ahol a szív dobog.

Nem tudnak örvendeni a karácsonynak a bosszuállók, a gyűlködők és hitetlenek, akik elzárkóznak sötét lakosztályaikba s nem örvendenek az örvendezőkkel, nem hisznek a hívőkkel, szeretni, megbocsátani nem tudnak. Szálljon az ő szívükbe is a vigasz, ők a legszerencsétlenebbek, ők a legszegényebbek. Vigasztalódjenak, ha multjukon borongva önkéntelenül megkondul emlékekben az imára hívó kis ha-

rang szava s elbeszéli nekik azokat a boldog idöket, amikor nekik is volt karácsonyestjük, mert volt szívükben hit és égett abban a világokat mozgó szeretet...

Bánatos testvérek, rejtsetek el fájdalmaitokat, a gyermekeitek epedve várják a csengő hangját, amely jelzi az angyal megérkezését. Nem aludtak addig se, csak engedelmeségből tértek nyugalomra, de a várakozó örömtől nem nyughattak. Örvendjenek a karácsonyfának, az „angyalifának” és ne tudják meg azt még ily korán, hogy lehet szomorú karácsony is.

És ti boldogok, rátok nézve legyen úgy, most is, mint régen volt, ti szerencsések, szeretteitek között örvendjetez karácsony ünnepének, minket pedig, akik már senkitől semmit sem várhatunk és magánosan vándorolunk — elégtelen ki az emlék édes-bus hangulata, higyük családunknak az egész emberiséget, testvéreinknek, különösen a szegényeket és a szenvedőket; árásszuk rájuk mindazt, ami szívünkben jószág és könyörület, ajándékozzuk meg, hogy a szeretet ünnepén ne lopózzék a szívünkbe keserűség. És az emberek ezt meg is teszik, mert karácsony estéjén minden lélek átförmöködik.

Tegnap még a föld porához tapadt lélek, ma érzi halhatatlanságát, hála neked azért Megváltónk, hogy ezen a napon a szem az ég felé tekint s jószággal van eltelve a lélek és a szív erős reménységgel, hogy a szomorú karácsonyt örömdetesebb követi.

(Imecsálva.)

Gáspár Béla.

Előadást tartok a gyermekeimnek...

Előadást tartok a gyermekeimnek arról, hogy a szülői tisztelet a legszentebb dolog a világon. A bibliai magyarázatokat és szentebb-nél szentebb írásokat csupa szülők csinálták és hála istennek volt érzékük hozzá, hogy a maguk rosszába látva a gyermekeiknek gondoskodjanak. Elmagyarázom hát, hogy amikor az atya alszik, akkor a gyermeknek szent kötelessége csendben lenni és óvakodni attól, hogy az atya nyugalma, amelyre tiszteletreméltó éjszakai kinaradással szolgált rá, megzavarják. A szent írások emlitenek például egy esetet, amelyből minden gyermek megtanulhatja, hogy az atya nyugalma milyen szent dolog. Ugy történt, meséli az írás, hogy egy városban lakott egy jámbor kereskedő. Egyszer teveháton igyekvő kalmárok haladtak át a városban, akik hallották, hogy a kereskedő raktárában valamiféle nekik konvenialó portéka van. Felkeresik hát a kereskedő házat és üdvözlölvén annak fiát, előadják jövetelük célját.

— Messze földről jöve és messze földre igyekvő kalmárok vagyunk, mondották, az utunk sietős, tevéink felnyergelve várnak, add el nekünk a portékát, amelyet mi messzire viszünk, tul a sivatagon és háromszor annyi ezüst sékelt adunk érte, mint más idevaló kalmárok.

— Nem tehetem, mondá a fiu, aki jámbor vala és szülőtisztelő, mert atyám alszik, a raktár kulcsa pedig a párnája alatt vagy. És nincs annyi sékelje földi halandónak, amiért én az isteni parancsot, hogy tiszteld atyádat, megszegném.

A kalmárok tisztelettel hajoltak meg a jámbor és istenes fiu előtt, felülének tevéikre és tovább ügetének, mert utjuk sürgös vala... A példázat mindenestre kifogástalan és én vártam a hatást, amelyet minden bizonytalansággal kellett váltania. Mire megszólal a nagyobbik leányom, aki már a világ egy és más dolgaiban járatos:

— Nagy kunszt volt, hogy a fiu nem adta el a portékát. Biztosan feljebb ment közben az ára.

Valorizálni kell a bibliai példázatokat is.

D.

HIREK

Hétfő, dec. 24.

Molnár Rózsika és Tóth Tibor képkiallítása.

Vasárnap délelőtt nyílt meg a református iskolában Molnár Rózsika, a nagybányai festőiskola tehetséges növendékének képkiallítása. A kiállításon Tóth Tibor is résztvesz néhány képével.

A kiállított képek száma nem sok, mindössze 25—30 darab. És mégis soknak kell mondanunk, ha tekintetbe vesszük, hogy rövid három hónapnak szünetelése áll előttünk.

Molnár Rózsika nem akar még nagy művészként szerepelni, — úgy mutatja be magát, mint egy ambiciózus, tanulnivágyó és tanulni tudó művésznövendék, akiben azonban meg van úgy a belső mélység, meglátás és elgondolás, mint a külső, technikai ügyesség, szóval minden képesség arra, hogy ki is érdemelje a művész nevet.

Mostani képei természetesen az iskolát, a fegyelmet tükrözik vissza, amikor és ahol már nem lehet úgy huzni a vonalat és úgy rakni a színeket, ahogy az ő művészösztön diktálja, hanem követni kell a mester tanácsát és parancsát.

Mindezek dacára sok képén látjuk áttörni tökéletesedett egyéniségét és ezek a képek kész, művészi értéket képviselő alkotások. Különösen szépek: Nagybányai vásárrészlet, Őszi táj című festményei, szénrajzai közül pedig egy csodálatosan eleven és élő parasztfiu képe és egyik női aktja.

Tóth Tibor értékes tájképei kellemes összhanggal egészítik ki a kiállítást.

Molnár Rózsika kétségtelenül tehetség a fejlődés nyitott kapujában. Sokat és nagyot várunk tőle. — A kiállítás a Református Iskola tantervében van rendezve. Olvasóink meleg pártfogásába ajánljuk a kiállítást, mely az ünnepek alatt esztendőnkig bezárólag d. e. 11—1-ig és d. u. 5—8-ig megtekinthető.

— A Székely Újság legközelebbi száma újév napján jelenik meg.

— 20 esztendő. Nem verjük a mellünket, nem lármázunk, csendben, minden különösebb ünneplés nélkül megyünk el a 20-ik határkőnél. Röviden visszapiantunk és ahogy rohan a bölcsőig évről-évre a visszaemlékezésünk, nincs egyetlen zökkenés, nincs egyetlen olyan barázda, ahol megbárással kellene megállnunk. Dolgoztunk. Önerdek nem vezette tollunkat. Ezt elmondhatjuk felemelt fejjel. A közös ügy, a fajunk szeretete volt mindig az az erő, amely munkánkban szikrát adott és engedte sokszor a kellemetlenségek özönét elviselni minden megrettenés nélkül. Most, mikor átlépjük a határkövet és a 21-ik esztendő évfolyamát írjuk lapunkra, a régi program lesz a további munkánk Mózes köve. Kérjük olvasóink további szeretetét.

— A prefektus nálunk. Rauce Rauceanu prefect szombaton városunkban volt, hogy meghallgassa a panaszokat. A prefect ur tiszteletére délből bankett volt az Európában, melyen számos felköszöntő hangzott el.

— Hó. Most már végérvényesen megérkezett a tél. Fehér hótakaró takar mindent és már csengő szán szalad az utcán.

— Halálos baleset. A Kecskés nevű erdőben fadöntés közben Mathe Theaca munkást úgy összezúzta a fa, hogy azonnal meghalt.

Telefon 31.

CZELL FRIGYES és FIAI Czell Károly csoport

Telefon 31.

sörgyár, bor, rum és mindennemű édes ital nagyraktára

Targul-Sacuesc—Kézdivásárhely, Str. Regala (volt Uni6-utca) 20.

— **Karácsonyi multságok.** Karácsony ünnepein a Kézdi-járás majdnem minden falujában rendeznek táncmultságot. Dec. 31 én Ikafalván műsoros-estét rendeznek a falu műkedvelői, előadva többek között a Sári néni, Holdkórosok, A modern ember c. 1 felvonásos bohózatokat.

— **Újra megnyílt a moszkvai teológia.** Öt és fél évi szünet után ismét megkezdte működését a moszkvai teológiai akadémia. A főiskola rektora Georgij püspök lett. Jevdokin metropolita az ünnepélyes megnyitóban kijelentette, hogy semmi sem bizonyítja jobban Oroszországban a lelkiismereti szabadságot, mint ennek a főiskolának megnyitása, megcáfolja mindazokat a híreszteléseket, melyeket Oroszország ellenségei terjesztenek.

— **Felemelik a segélybélyegok árát.** Circulescu munkaügyi miniszter a kamara elé terjesztette a segélybélyegok árának felemeléséről szóló törvényjavaslatot. A törvényjavaslat négy szakaszból áll és a hadiárva- és özvegy-alap, valamint a rokkantségélyezés ügyében és annak mértékéről intézkedik. A segélybélyegok ára a javaslat értelmében duplájukra emelkedik 1924. január 1-től kezdve.

— **Botot kaptak a dévai rendőrök.** A Déva és Vidéke írja: Ez egyszer nem a pasik, hanem a rendőrök kaptak botot. Más városokban s különösen a Regátban divat, illetve rendelet a rendőröknél a bothasználat. Így most Dévára is behozták, amennyiben minden szolgálatban levő rendőr kis fekete botot köteles hordani. Hogy milyen mértékben használhatják, az valószínűleg saját belátásukra van bízva.

— **A divatlapok megérkeztek Kovács újságáruhoz.**

KOVÁCS JÓZSEF kalapgyári üzletébe

Vasut-utca 33. szám, megérkeztek

a női filz, legfinomabb és legújabb divatu bécsi kalapok minden színben és a férfi és gyermek szövet-sapkák. Olcsó árak! Aki a beszerzésnél tárt és dírtól akar kalapot rendelni, az a gyár üzletébe! divat szerint vállalja a gyár.

Városi mozi.

Az ördög. — Leánybecsület. — Nápoly hóherja. — Maroco, az erő embere. — A csavargók.

(A mozi-iroda közlése.) December 25-én, karácsony első napján, kedden d. u. 5 és este 1/2 9 órakor kerül bemutatásra *Az ördög*, Molnár Ferenc világhírű színműve 5 felvonásban. Főszereplők: Bartos Erzsi, Várkonyi és Spolarits Olly. — Egy fiatal festőművész megszereti Jolánt, aki a László családnál szívesen látott barátnő. A leány azonban a milliomos László Alfrédnek nyújtja kezét. A festő idegen világba utazik, majd hazajön Pestre és fölkeresi Jolánt, a multtól azonban egy szó sem esik köztük, sőt a boldog fiatal asszony a festőt egyik rokonával, Tóth Elzával hozza össze, aki csakhamar a művész menyasszonya lesz. Jolán képet csináltat a festővel. Egy ilyen látogatás alkalmával megjelenik az ördög, feltámasztja bennük a régi szerelmet, a művész eljegyzése estéjén pedig befejezi munkáját: Jolán és a festő egymáséi lesznek.

Karácsony másodnapján, dec. 26-án d. u. 5, este 1/2 9 órakor kerül bemutatásra *Leánybecsület*, társadalmi dráma 6 felvonásban. Főszereplők: Fáy Szerena, Szőregy Gyula. Atlantic-film. Iskolás fiúk pástorjátékot rendeznek, közreműködik tanítónőjük, Mária, egy részeges pályaoznak leánya, akit az ifjú Radák István forrón szeret. Mária a karácsonyi ünnepeket testvérei körében tölti. Ezt az alkalmat használja fel Salzburg báró: Mária kegyét szeretné birt, de hiába minden ravaszság; a leány megleckézteti a bárót, majd gyalog utnak indul tanítónői állomása felé. A báró bosszúból megvádolja Máriát az iskolaszéknél, célt is ér: a tanítónőt állásából elbocsátják. A fiatal Radák, akinek Mária mindent elmondott, felelősségre vonja a bárót. Ez alatt a gonosz váltóór is bűnhődik; a tanítónőnek pedig kiderül az ártatlansága: a fiatal Radák szerelmében kárpótlást talál a multért és mint boldog menyasszony indul el tovább az élet útjain.

December 27-én, karácsony harmadnapján d. u. 5 és este 1/2 9 órakor vetítik *Nápoly hóherja*, regényes korrajzot 7 felvonásban. Írta és rendezte: Paul Wegener. Dorián film. E filmtárgy abból a korból játszik, mikor a mai Olaszország több kisebb fejedelemségből állott. A nápolyi fejedelemséget uralkodója, Ferrante herceg rettegletti, aki megölette leghatalmasabb ellenfelének, Colonnának idősebb fiát. Orlandó és Ferrante között harc kezdődik, mely az utóbbi bukásával végződik. E korrajz nagy lélektani alapon nyugszik, végtelenül hatásos.

December 29-én, szombaton este 1/2 9 és vasárnap, 30-án d. u. 5 és este 1/2 9 órakor kerül bemutatásra *Maroco, az erő embere*, játék a halálveszedelemmel, 6 felvonásban. Dorián film. A főszerepben: Maroco, az erőművész, ki soha nem látott erőmutatványokkal lép meg a közönséget ebben a páratlanul izgalmas, fordulatos, feszültséggel és humorral teli filmben.

Január 1-én, kedden d. u. 5, este fél 9, szardán, 2-án este fél 9 órakor kerül bemutatásra *A csavargók*, Harrison és Barrison kalandjai, burlex bohózat 4 felvonásban. Főszereplők Rátkai és Gyárfás. Atlantic-film. A börtönből kiszabadult Harrison és Barrison a városligetben csatangolnak. Itt megszereti őket egy leány, aki mindkettőjük felesége akarna lenni; előbb azonban táncosné lesz egy orfeumban; megszereti egy exotikus herceg a leányt, feleségül is akarna venni, szándékában azonban megakadályozza Tropák udvarnagya, aki urát egy gazdag hercegnővel szándékozik összehorolni. Jó pénzért a táncosnő lemond a hercegről, fürdőre megy, ahol igazán kacagató jelenetek játszódhatnak le, minek folyamán a leány a herceget és titkárt a rablók elfogják; Harrison pedig hercegnek adja ki magát, kinek Harrison a titkára. Segítségükre van a táncosnő mindenben. A rablók szabadon engedik az igazi herceget. Kölcsönös kimagyarázások után minden jól végződik.

Tudomásul adja a mozi igazgatósága, hogy a Hindu siremlék január végén érkezik meg.

Arveresi hirdetmény.

Az Agrár Takarékpénztár r.-t. Marosvásárhelyi kézdivásárhelyi fiókjintézte közli, hogy egyik adósa által kézizálogba adott következő ingóságok:

1. 92 43 hllok finomított szesz,
2. 35 mm. árpa,
3. 4 (négy) ígás ökör,
4. 4 (négy) ígás ló,
5. 20 mm. rozs

az Agrár Takarékpénztár r.-t. kézdivásárhelyi fiókjintézte helyiségében 1923. évi december 27-én, csütörtökön d. u. 2 órakor állami közjegyző közbejöttével a Kt. 306. §-a alapján megtartandó nyilvános árverésen a legtöbbet ígérőnek azonnali készpénzfizetés mellett el fog adatni.

Az árverési feltételek alólirt intézetnél a hivatalos órák alatt megtekinthetők.

Kézdivásárhely, 1923. december 20.

Agrár Takarékpénztár Részvénytársaság

Marosvásárhely

Kézdivásárhelyi fiókjintézte.

Legszebb Karácsonyi és újévi ajándék

Likör Cremes:

Triple sec
Amande de Améra
Cacao
Cognac Medicinal
Jamaica rum

Palack-borok:

Küküllő gyöngye
Rulándi
Leányka
Tramini
Carbenet stb.

Kapható a „Czell Bodegá”-ban
Strada Regala (volt Unio-utca) 20.

Értesitem a m. t. közönséget, hogy a Kapusy István-féle

fűszerkereskedést és kimerést

(II. ker., Szala-utca 6. szám) én vezetem s kérem a szíves pártfogást.

Porkolábné Jancsó Anna.

Génuában, Hágában

nem tudtak oly békét csinálni, melyik tartós legyen.

Egyedül csak **SZANTÓ** Kézdivásárhelyi tud tartós és békebeli cipőt készíteni.

Olcsó és pontos kiszolgálás. Tartósságáért felel.

CZELL FRIGYES ÉS FIAI

Telefon
szám
7.

Telefon
szám
7.

DR. CZELL VILMOS
CSOPORT

RUM SZESZ
BOR NAGY RAKTÁR.

IRODA A
MILLENIUM SZÁLLÓ
UDVARÁN.

FIGYELEM!!

Bármilyen óráknak szakszerű javítását jótállás mellett vállalom.

Raktáron tartok zsebés ébresztő vekker-órákat. Szemüvegekben nagy választék.

Javításokat gyorsan és pontosan végzek. 50% munkabér megtakarítás.

Kovács László, órák és ékszerész
Vasut-utca 26. szám. Kórházzal szemben.

Egy teljesen jártas felső-részkészítő vagy tűzőnő jó fizetés mellett azonnal felvétetik. :: Szántó.

A nagyérdemű közönség b. tudomására hozom, hogy

Polyáni **VENUS** ásványvizet
újra forgalomba hoztam.

Főraktár Bene Albertnél Kézdivásárhely, azonban kapható minden jobb fűszerüzletben.

Krassovszky Emil, Kézdiszentkereszt.
Forráskezelőség.

Harale község egy **báznai kant**
1. évi december 30-án nyilvános árverésen elad.
Előjáróság.

Egy Hoffer & Schrantz gyármányu, 1000 mm-es

CSÉPLŐSZEKRENY

Podwinetz & Heisler gyármányu, 12 HP

BENZINLOKOMOBIL-LAL

kifogástalanul üzemképes állapotban, teljes szíjazattal komplett, ELADÓ.

CSIIHA & RÁKOSI
TARGUL-SACUESC—KÉZDIVÁSÁRHELY.

Telefon: 23. Sürgőnycim: csiiha targulsacuesc.

== **Elsőrendű** ==
fenyővizet és szilvapálinkát
:: gyárt és szállít jutányos áron ::

BAKÓ ISTVÁN gyümölcs-pálinka-főzdéje
SZENTKATOLNA.

Egy jó házból való,

lehetőleg 2-3 középiskolát végzett fiu TANULÓNAK felvétetik a Kézdivásárhelyi Könyvnyomda r.-t. papírzületébe.

Nyomatott a Kézdivásárhelyi Könyvnyomda Részvénytársaság villanyerőre berendezett könyvnyomdájában.